

מצוות עשה א פג

א.

מצוה ראשונה ממצוות עשה לידע שיש שם אלוה, שנאמר "אנכי י"י" (שמות כ"ב).

ב.

ליחדו, שנאמר "י"י אלהינו י"י אחד" (דברים ו"ד).

ג.

לאהבו, שנאמר "ואהבת את י"י" (דברים ו"ה).

ד.

ליראה ממנו, שנאמר "את י"י אלהיך תירא" (דברים ו"ז).

ה.

להתפלל לו, שנאמר "ועבדתם את י"י אלהיכם" (שמות כ"ג), עבודה זו היא תפילה.

ו.

לדבקה בו, שנאמר "ובו תדבק" (דברים י"ב).

ז.

להישבע בשמו, שנאמר "ובשמו תשבע" (דברים י"ב).

ח.

להידמות בדרכיו הטובים הישרים, שנאמר "והלכת בדרכיו" (דברים כ"ח:ט).

ט.

לקדש שמו, שנאמר "ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כ"ב:ל"ב).

י.

לקרוא קריית שמע פעמיים בכל יום, שנאמר "ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכנך ובקומך" (דברים ו':ז).

יא.

ללמוד תורה וללמדה, שנאמר "ושננתם לבניך" (דברים ו':ז).

יב.

לקשור תפילין בראש, שנאמר "והיו לטוטפות בין עיניך" (דברים ו':ח).

יג.

לקשור תפילין ביד, שנאמר "וקשרתם לאות על ירך" (דברים ו':ח).

יד.

לעשות ציצית, שנאמר "ועשו להם ציצית" (במדבר ט"ו:ל"ח).

טו.

לקבוע מזוזה, שנאמר "וכתבתם על מזוזות" (דברים ו':ט).

טז.

להקהיל את העם לשמוע תורה במוצאי שביעית, שנאמר "הקהל את העם וגמ' (דברים ל"א:י"ב).

יז.

לכתוב כל איש ספר תורה לעצמו, שנאמר "כתבו לכם את השירה הזאת"

(דברים ל"א:י"ט).

יח.

לכתוב המלך ספר תורה לעצמו יתר על האחד של כל אדם עד שיהיה לו

שתי תורות, שנאמר "וּכְתַב לּוֹ אֶת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה" (דברים י"ז:ח).

יט.

לברך אחר המזון, שנאמר "וּאֲכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ" (דברים ח"י).

כ.

לבנות בית הבחירה, שנאמר "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ" (שמות כ"ה:ח).

כא.

ליראה מבית זה, שנאמר "וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ" (ויקרא י"ט:ל).

כב.

לשמור בית זה תמיד, שנאמר "וְאַתָּה וּבְנִיךָ אֶתְךָ לִפְנֵי אֵהָל הָעֵדוּת"

(במדבר י"ח:ב).

כג.

להיות הלוי עובד במקדש, שנאמר "וְעַבַּד הַלְוִי הוּא" (במדבר י"ח:כ"ג).

כד.

לקדש הכהן ידיו ורגליו בשעת העבודה, שנאמר "וּרְחֲצוּ אֶהָרֶן וּבְנָיו" וכו'

(שמות ל"א:י"ט).

כה.

לערוך נרות במקדש, שנאמר "יערך אותו אהרן ובניו" (שמות כ"ז:א).

כו.

לברך הכהנים את ישראל, שנאמר "כה תברכו את בני ישראל" (במדבר ו"ג:ג).

כז.

להסדיר לחם ולבונה לפני י"י בכל שבת, שנאמר "ונתת על השלחן לחם פנים" (שמות כ"ה:ג).

כח.

להקטיר קטורת פעמיים ביום, שנאמר "והקטיר עליו אהרן קטורת סמים" (שמות ל"ד:ג).

כט.

לערוך אש במזבח העולה תמיד, שנאמר "אש תמיד תוקד על המזבח" (ויקרא ו"ד:ג).

ל.

להרים הדשן מעל המזבח בכל יום, שנאמר "והרים את הדשן" (ויקרא ו"ד:ג).

לא.

לשלח טמאים ממחנה שכינה שהוא המקדש, שנאמר "וישלחו מן המחנה כל צרוע" וכו' (במדבר ו"ב:ג).

לב.

לחלוק כבוד לזרעו של אהרן ולהקדימו לכל דבר שבקדושה, שנאמר "וקדשתו" (ויקרא כ"א:ח).

לג.

להיות הכהנים לובשים לעבודה בגדי כהונה, שנאמר "ועשית בגדי קדש" וכו' (שמות כ"ח:ב').

לד.

לשאת הארון על הכתף כשנושאים אותו, שנאמר "בכתף ישאו" (במדבר ז'ט').

לה.

למשוח כהנים גדולים ומלכים בשמן המשחה, שנאמר "שמן משחת קדש יהיה זה" (שמות ל"ג:א').

לו.

להיות הכהנים עובדין במקדש משמרות משמרות ובמועדים עובדין כאחד, שנאמר "וכי יבוא הלוי וכו' לבד ממכריו על האבות" (דברים י"ח:ט').

לז.

להיות הכהנים מיטמאים לקרוביהם ומתאבלין עליהן כשאר ישראל שהן מצווין להתאבל על מתיהן, שנאמר "לה יטמא" (ויקרא כ"א:ג').

לח.

להיות כהן גדול נושא בתולה, שנאמר "והוא אשה בבתוליה יקח" (ויקרא כ"א:ג').

לט.

להקריב תמידין בכל יום, שנאמר "שנים ליום עולה תמיד" (במדבר כ"ח:ג').

מ.

להקריב כהן גדול מנחה בכל יום, שנאמר "זה קרבן אהרן ובניו" (ויקרא ו'י"ג').

להוסיף קרבן אחר בכל שבת, שנאמר "וביום השבת שני כבשים"
(במדבר כ"ח:ט').

להוסיף קרבן בכל ראש חודש וחודש, שנאמר "ובראשי חדשיכם תקריבו"
וכו' (במדבר כ"ח:יא').

להוסיף קרבן בחג הפסח, שנאמר "שבעת ימים תקריבו אשה לי"י"
(ויקרא כ"ח:ב), ל"ו).

להקריב מנחת העומר ממחרת ראשון של פסח עם כבש אחד, שנאמר
"והבאתם את עמר ראשית קצירכם" (ויקרא כ"ג:י').

להוסיף קרבן ביום עצרת, שנאמר "וביום הבכורים וכו' והקרבתם עולה
לריח" וכו' (במדבר כ"ח:כ"ו-כ"ז).

להביא שתי הלחם עם הקרבנות הקרבין בגלל הלחם ביום עצרת, שנאמר
"ממושבותיכם תביאו לחם תנופה והקרבתם על הלחם" (ויקרא כ"ג:י"ז-י"ח
(מקוצר)).

להוסיף קרבן בראש השנה, שנאמר "ובחדש השביעי באחד לחודש
ועשיתם" וכו' (במדבר כ"ט:א'-ב').

להוסיף קרבן ביום הצום, שנאמר "ובעשור לחדש השביעי" וכו' (במדבר כ"ט:ז').

לעשות עבודת היום ביום הצום, שנאמר "בזאת יבא אהרן וכו' ומאת עדת" וג' (ויקרא ט"ז:ג-ה'), וכל העבודה הכתובה בפרשת אחרי מות.

להוסיף קרבן בחג הסוכות, שנאמר "והקרבתם עולה אשה" (במדבר כ"ט:יג').

להוסיף קרבן ביום שמיני עצרת, שיום זה רגל בפני עצמו הוא, שנאמר "ביום השמיני עצרת" (במדבר כ"ט:ל"ה').

לחוג ברגלים, שנאמר "שלוש רגלים תחג לי בשנה" (שמות כ"ג:י"ד').

להיראות ברגלים, שנאמר "שלוש פעמים בשנה" (שמות כ"ג:י"ז').

לשמוח ברגלים, שנאמר "ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך" (דברים ט"ז:י"ד').

לשחוט כבש הפסח, שנאמר "ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל" (שמות י"ב:י').

לאכול בשר הפסח בלילי חמישה עשר, שנאמר "ואכלו את הבשר בלילה הזה" (שמות י"ב:ח). .

לעשות פסח שני, שנאמר "בחדש השני בארבעה עשר" וכו' (במדבר ט"א). .

לאכול פסח בו, שנאמר "על מצות ומרורים יאכלוהו" (במדבר ט"א). .

לתקוע בחצוצרות על הקרבנות ובשעת הצרות, שנאמר "ותקעתם בחצוצרות" (במדבר י"ז). .

להיות כל קרבנות בהמה מיום השמיני והלאה, שנאמר "ומיום השמיני והלאה" (ויקרא כ"ב:ז). .

להיות כל קרבן בהמה תמים, שנאמר "תמים יהיה לרצון" וכו' (ויקרא כ"ב:א). .

למלוח כל קרבן, שנאמר "על כל קרבנך תקריב מלח" (ויקרא ב'יג). .

מעשה העולה, שנאמר "אם עולה קרבנו" וכו' (ויקרא א'ג). .

מעשה החטאת, שנאמר "זאת תורת החטאת" וכו' (ויקרא ו'ח). .

מעשה האשם, שנאמר "וזאת תורת האשם" וכו' (ויקרא ז' א').

מעשה זבח השלמים, שנאמר "וזאת תורת זבח השלמים" (ויקרא ז' א').

מעשה המנחה, שנאמר "ונפש כי תקריב קרבן מנחה" (ויקרא ב' א').

להקריב בית דין קרבן אם טעו בהוראה, שנאמר "ואם כל עדת ישראל" וכו'.

(ויקרא ד' יג').

להקריב היחיד קרבן חטאת אם שגג במצות לא תעשה שחייבין עליה כרת,

שנאמר "נפש כי תחטא בשגגה" (ויקרא ד' ב').

להקריב היחיד קרבן אם נסתפק לו אם חטא בחטא שחייבין עליו חטאת או

לא חטא, שנאמר "ולא ידע ואשם וכו' והביא (את אשמו) [וכו' לאשם]"

(ויקרא ה' ז'-ח), וזה הוא הנקרא אשם תלוי.

להקריב השוגג במעילה, או החוטא בגזילה, או בשפחה חרופה, או שכפר

בפיקדון ונשבע, קרבן אשם, וזה הוא הנקרא אשם ודאי.

עב.

להקריב קרבן עולה ויורד, שנאמר "ואם לא תגיע ידו" (ויקרא ה'ז:), "ואם לא תשיג" (ויקרא ה'י"א).

עג.

להתודות לפני י"י מכל חטא שיעשה האדם, בשעת הקרבן ושלא בשעת הקרבן, שנאמר "והתודו את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה'ז:).

עד.

להקריב הזב קרבן אחר שיטהר, שנאמר "וכי יטהר הזב" וכו' (ויקרא ט"ו:ג).

עה.

להקריב הזבה קרבן אחר שתטהר, שנאמר "ואם טהרה מזובה" (ויקרא ט"ו:ח).

עו.

להקריב היולדת קרבן אחר שתטהר, שנאמר "ובמלאת ימי טהרה" וכו' (ויקרא י"ב:).

עז.

להקריב המצורע קרבן אחר שיטהר, שנאמר "וביום השמיני" וכו' (ויקרא י"ד:).

עח.

לעשר הבהמה, שנאמר "וכל מעשר בקר וצאן כל אשר יעבור" וכו' (ויקרא כ"ז:ל"ב).

עט.

לקדש בכור הבהמה הטהורה ולהקריבו, שנאמר "כל הבכור אשר" וכו' (דברים ט"ו:ט).

לפדות בכור אדם, שנאמר "פדה תפדה את בכור האדם" וכו' (במדבר י"ח:ט"ו) .

לפדות פטר חמור, שנאמר "ופטר חמור תפדה בשה" (שמות ל"ד:כ') .

לערוף פטר חמור, שנאמר "ואם לא תפדה וערפתו" (שמות ל"ד:כ') .

להביא כל הקרבנות שיש על האדם בחובה או בנדבה ברגל ראשון שפגע בו,

שנאמר "ובאת שמה והבאתם שמה" וכו' (דברים י"ב:ה'-ו') .